

Arrest

nr. 347 850 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAJA, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is een Afghaanse onderdaan en diende een humanitaire visumaanvraag in bij de Belgische ambassade in Pakistan.

Op 3 oktober 2023 weigert de verwerende partij deze visumaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: De Afghaanse betrokkene H. S. M. J. (...)1976°, OV : (...), visumaanvraag Islamabad 71496 wenst zich in België te vestigen en vraagt een humanitair visum aan. Betrokkene beweert Problemen te hebben met de Taliban, onder meer omdat hij werkzaam was als vrijwilliger (mensenrechtenactivist) voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO).

Het is zeer onduidelijk waarom hij een humanitair visum vraagt voor België. Hij verklaart noch bewijst enige vorm van band met België, behalve het feit dat betrokkene als vrijwilliger voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO) heeft gewerkt.

De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht.

Betrokkene toont echter niet afdoende bijzondere humanitaire elementen aan die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene toont evenmin aan zich geïsoleerd en in een prangende humanitaire situatie te bevinden die de afgifte van een humanitair visum kan rechtvaardigen.

Aanvrager verklaart dat hij ongehuwd is maar legt geen gelegaliseerde en vertaalde celibaatsakte voor. Bijgevolg kan de burgerlijke staat van betrokkene niet worden bevestigd. Het is niet bewezen dat aanvrager geen broers, zussen, ouders of nog andere familie heeft die in leven zijn een visumweigering / humanitair lijkt niet in strijd te zijn met de bepalingen van Art 8 van het EVRM. Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) en/of van regelmatige contacten met iemand uit België. Als bijkomend document werd een bewijs van garantstelling voorgelegd op naam van E. R. "Association for Development and Aid". Het is moeilijk om te beoordelen of de referentie organisatie vzw 'ADA' in België beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene volledig ten laste te nemen aangezien er geen bewijs werd voorgelegd. Het feit dat er een brief van de VZW "Belgische onafhankelijke wereldwijde mensenrechten organisatie" betreffende de bevestiging van de door betrokkene aan Belgische onafhankelijke mensenrechtenorganisaties verleende diensten is ingediend, volstaat niet voor de afgifte van een humanitair visum. Langs de ene kant verklaart betrokkene in zijn brief dat zij sinds 2019 als vrijwilliger in dienst was van "BIGHRO" en verantwoordelijk was voor bewustmakingscampagnes en activiteiten op het gebied van mensenrechten, vrouwenrechten, kinderrechten en democratisering. Langs de andere kant zijn volgens het "Afghanistan - Targeting of Individuals Country of Origin Information Report August 2022" de mensenrechtenverdedigers "die het meeste risico lopen" degenen die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen. Enerzijds beweert betrokkene in zijn brief zonder datum dat hij LGBTQI+ mensenrechten heeft verdedigd. Anderzijds vermeldt de aanbevelingsbrief van vzw 'BIGHRO' geen enkele informatie erover. In de aanbevelingsbrief van vzw "BIGHRO" staat vermeld dat betrokkene een reguliere mensenrechtenactivist was sinds 2019 die verantwoordelijk was voor de bewustmakingscampagnes. De aanvraag bevat geen informatie over de inhoud van deze bewustmakingscampagnes. Bijgevolg is in deze visumaanvraag niet bevestigd dat betrokkene LGBTQI+ mensenrechten heeft verdedigd. Hieruit kan worden geconcludeerd dat het werk van betrokkene bij vzw "Bighro" niet in verband kan worden gebracht met bovengenoemde profielen (Art. 3 EVRM).

Volgens de beschikbare informatie worden werknemers van Vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd (zie Afghanistan Security Situation van September 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf en Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>). Als iemand van één van deze groepen werd lastiggevallen of aangevallen, dan was dat eerder te wijten aan een aantal factoren die verband houden met de persoonlijke of familiale achtergrond van deze mensen dan met de voormalige werkgever. De officiële site van 'B1GHRO' is niet meer actief (zie <https://www.bighro.org/cgi-sys/suspendedpage.cgi>). Voorts is deze organisatie niet langer actief in Afghanistan, waardoor het niet duidelijk is waarom iemand van een niet-actieve organisatie zal worden vervolgd. Er werd geen informatie verstrekt dat kan bevestigen dat betrokkene na de machtsovername van de Taliban verder met vzw "BIGHRO" heeft gewerkt.

Betrokkene beweert dat zijn leven in Pakistan niet veilig is vanwege de zelfverklaarde angst voor de Pakistaanse politie, maar levert geen bewijs hieromtrent voor. Uit een grondige analyse van de situatie van de Afghaanse vluchtelingen in Pakistaan (zie EUAA Pakistan - "Situation of Afghan refugees Country of Origin Information Report van Mei 2022", beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_05_EUAA_COI_Report_Pakistan_Situation_of_Afghan_refugees.pdf blijkt het aantal politiemishandelingen gedurende de periode tussen 2017 en 2020 te dalen. Mocht men ooit geconfronteerd worden met politiegeweld, dan kan men altijd juridische ondersteuning krijgen van Ngo's en kan men bijvoorbeeld het hulplijnummer bellen. Ook in heel Pakistan bieden gekwalificeerde teams van advocaten en adviseurs 24/7 gratis juridische bijstand bij Problemen met de Pakistaanse politie. Vervolgens organiseert SHARP (Society for Human Rights and Prisoners' Aid) ook opleidingen voor politieagenten, magistraten advocaten en aanklagers om dit probleem te voorkomen. Dit heeft geleid tot een vermindering van het politieoptreden. De Pakistaanse regering heeft ook geen strenge maatregelen genomen of zich hardhandig opgesteld tegenover nieuwwaangekomen Afghanen. Bijgevolg werd in deze visumaanvraag niet bevestigd dat in Pakistan het leven van betrokkenen in gevaar is waardoor het onduidelijk is waarom hij zich daar niet zou kunnen vestigen.

Verder dient de aanvraag te voldoen aan de reguliere voorwaarden van een D- visum Lang Verblijf en werd er geen bewijs van aansluiting ziekteverzekering, medisch certificaat, gelegaliseerde en vertaalde celibaatsakte en uittreksel uit het Strafregister ingediend.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de huidige weigeringsmotieven (infra). Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van gebrek aan belang. Zij licht haar exceptie als volgt toe:

"Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 200506, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep. Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren. Uit de publicatie in de Belgische Staatsblad blijkt dat BIGHRO vzw (met als ondernemingsnummer 0674.631.139) ontbonden is sedert 27/9/2023, de publicatie in de Belgische Staatsblad dateert van 10/10/2023. (zie bijlage 1, <https://www.companyweb.be/company/0674631139/free-pub/22884562>) Verzoekende partij roept in dat hij vrijwilliger is voor een vzw dat ondertussen ontbonden is, dan kan de vraag gesteld worden welke belang verzoeker nog heeft bij zijn visumaanvraag gezien de organisatie niet actief en verzoeker niet meer als vrijwilliger voor hen werkt! Er is maw geen enkel vorm van band met België!!! Verzoekers beroep is dan ook onontvankelijk gezien er geen belang is."

Wat de opgeworpen exceptie betreft, stelt de verzoekende partij ter terechtzitting dat ze een visumaanvraag om humanitaire redenen heeft ingediend en de speciale situatie waarin zij zich bevindt nog steeds aan de orde is. Ten gronde geeft ze toelichting bij haar verzoekschrift en benadrukt ze haar risicoprofiel.

De Raad stelt vast dat uit de beslissing aangaande de visumaanvraag van de verzoekende partij blijkt dat de verwerende partij daarin onder meer zelf stelt dat "Betrokkene beweert Problemen te hebben met de Taliban, onder meer omdat hij werkzaam was als vrijwilliger (mensenrechtenactivist) voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO)". De verwerende partij geeft daarmee zelf aan dat dit gegeven slechts één van de redenen was waarom de verzoekende partij een humanitair visum aanvroeg. Het feit dat de betreffende vzw ondertussen niet meer zou bestaan maakt dan ook niet dat de verzoekende partij geen belang meer zou hebben bij haar beroep. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt immers dat de verzoekende partij nog andere redenen aanvoerde voor de aanvraag van haar humanitair visum.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Verzoekende partij verzocht verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om ‘humanitaire redenen’ en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot ‘humanitair visum’ genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een ‘humanitair visum’, heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

Uit de informatie die de Belgische ambassade over humanitaire visumaanvragen voor Afghanen verschaft, blijkt dat het feit in gevaar te zijn ook een voorbeeld van een gegronde reden tot een visumaanvraag kan zijn:

“Situation in Afghanistan - important information

Dear Madam, Sir,

Thank you for your message. If you have any questions about the conditions of entry and stay in Belgium in the context of the current situation in Afghanistan, you will find the answer below.

Asylum

According to the current asylum law, asylum applications cannot be submitted abroad.

Humanitarian visa

Applications submitted electronically will not be processed.

Applications submitted in accordance with the procedure described here are examined by the Immigration Office (www.dofi.fgov.be).

There is no right to obtain a humanitarian visa.

Your application will be judged on the merits (such as your link with Belgium and the fact that you are in immediate and personal danger).

We cannot respond to applications in which the specific reason for your request is not sufficiently outlined. I

f you are currently outside Afghanistan, we advise you to contact the UNHCR or the competent authorities in your country of residence. “ (stuk 2, eigen benadrukking)

In casu is de bestreden beslissing om verschillende redenen kennelijk onredelijk.

De motivering van de bestreden beslissing is geen makkelijk te analyseren amalgaam en onduidelijk geformuleerd. De motieven en het onderzoek van verwerende partij zijn op de volgende punten gebrekkig:

- 1. Verzoeker is een mensenrechtenactivist, en werkte als vrijwilliger voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO). Hij was verantwoordelijk voor onder meer bewustmakingscampagnes en activiteiten rond mensenrechten, vrouwenrechten, kinderrechten en democratisering. Dit feit wordt door verwerende partij niet betwist.*

Daarenboven geeft verzoeker duidelijk en gedetailleerd aan zich te prioriteren te focussen op de rechten van de LGBTQI+-gemeenschap. Verwerende partij trekt dit dan wel in vraag omdat het niet zou bevestigd zijn in verzoekers aanbevelingsbrief. Verwerende partij spreekt over “reguleren mensenrechten”. Het is volstrekt onduidelijk waarom de rechten van de LGBTQI+ gemeenschap niet vallen onder “reguleren mensenrechten”.

Verwerende partij trekt verder het persoonlijke gevaar dat verzoeker loopt in Afghanistan omwille van zijn mensenrechtenactivisme als volgt in twijfel:

(...)

Verwerende partij baseert zich hier op een zeer fragmentarische, verkeerde en zelfs intellectueel oneerlijke lezing van de EUAA rapporten waarmee ze haar beoordeling tracht te onderbouwen.

Verwerende partij verwijst naar de volgende drie rapporten:

- EUAA, Country Guidance: Afghanistan; January 2023, https://www.ecoi.net/en/file/local/2086795/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf;

- EUAA, Afghanistan - Security situation, August 2022, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;

en

- EUAA Afghanistan - Targeting of individuals, August 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2077428/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

- 1.1. Om te beginnen koos verwerende partij ervoor om één enkele zin te selecteren uit het EUAA COI rapport ‘Targeting of individuals’ omtrent het risico dat mensenrechtenverdedigers en -activisten lopen, uit een rapport van november 2021. Verwerende partij stelt dat ‘de mensenrechtenverdedigers die het meeste risico lopen degene [zijn] die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen.’ Omdat het werk van verzoeker bij vzw BIGHRO ‘niet in verband kan worden gebracht met bovengemelde profielen’, lijkt verwerende partij te concluderen dat verzoeker geen risico loopt in Afghanistan omwille van zijn mensenrechtenactivisme. Verwerende partij verwijst expliciet naar artikel 3 EVRM.*

Verwerende partij haalt haar stelling uit de volgende zin uit het EUAA COI rapport 'Targeting of individuals' : 'According to her report, people 'most at risk' were those documenting alleged war crimes, female criminal lawyers, cultural rights defenders and others from minority groups.' (zie *infra*)

Verwerende partij laat het echter na om alle andere informatie uit dit rapport omtrent het risico voor mensenrechtenverdedigers en -activisten mee in rekening te brengen. Nochtans staat deze informatie net voor én na de ene zin die verwerende partij uit het EUAA COI rapport selecteerde.

Onder de titel 'Human rights defenders and activists' worden naast de ene bron die verwerende partij selecteerde, talrijke andere bronnen aangehaald, die wijzen op het risico voor mensenrechtenverdedigers en -activisten in het algemeen (en dus niet louter voor degene die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen).

Verwerende partij ging hier uiterst selectief te werk, en negeerde het volledige plaatje dat EUAA schetst, en dat als volgt leest:

"8. Human rights defenders and activists

8.1. General situation under Taliban rule

The de facto authorities frequently expressed a commitment to respect human rights within the framework of sharia. However, since the Taliban takeover, Afghanistan's civil society narrowed down significantly.1664 According to UNAMA, civil society actors and human rights defenders largely halted their activities in most provinces, out of fear of repercussions.1665 As reported by several sources since 15 August 2021, civil society actors, such as human rights defenders and women's rights activists, have experienced intimidation, harassment, illtreatment and threats and have been subjected to attacks, arbitrary arrests, enforced disappearances, incommunicado detentions and killings.1666 The Taliban authorities responded to these reports by saying that they were 'incorrect', based on 'false information' and that the human rights situation has improved compared to previous years.1667 As reported by the Human Rights Memorial, Afghanistan was one of the countries in which most human rights defenders (19 individuals) were killed in 2021.

As indicated by the former chairwoman of AIHRC, Shaharzar Akbar, in interviews in May and June 2022, there has been 'a closure of civic space' in Afghanistan since the Taliban regained power, with new policies and structures put in place by the de facto authorities 'to actively silence dissent, punish criticism and completely close the space for human rights activism'. According to Akbar 'the situation has become increasingly difficult for activists and human rights defenders inside the country', with a trend of an increased Taliban focus on targeting and hunting down activists and media workers since November 2021.

Based on information from around a hundred online testimonies, UN Special Rapporteur Mary Lawlor reported in November 2021 on 'a climate of fear, intense insecurity and growing desperation' among human rights defenders in Afghanistan. According to her report, people 'most at risk' were those documenting alleged war crimes, female criminal lawyers, cultural rights defenders and others from minority groups. In their testimonies, respondents detailed specific tactics used against them by the Taliban, such as raiding offices of human rights and civil society organisations to search for contact details of people who worked there. Some activists indicated they erased or modified their online presence and data history to minimize the risk of being identified. Several human rights defenders from rural areas declared to have moved to bigger cities, as they were often well known in their local communities, but even there they had been forced to change locations frequently. The fact that many activists have also lost their source of income has reportedly further curtailed their options to 'find safety'.

Since the takeover, sources reported on Taliban fighters conducting house searches in Kabul and other parts of the country, looking for human rights defenders and activists.1671 There were reports of human rights defenders receiving calls and WhatsApp messages, asking them for their personal details and instructing them to hand over their organisation's equipment and money and come to specific locations.1672 Others described the Taliban's tactics of questioning people at local mosques and using the former police's resources and records to obtain personal information on activists.1673 Women's rights activists reported threats by phone, harassment on social media and intimidation by being followed by Taliban militants on the street.

Female human rights activists in the northern city of Mazar-e Sharif reported in November 2021 that they received phone calls, messages and emails from unknown suspicious numbers, offering to help them to leave the country by asking for personal information and inviting them to come to specific locations.1675 Also in November 2021, the Taliban reportedly issued a warning to human rights activists and civil society workers in Panjsher Province. The notice indicated the work of individuals or organisations operating under

the name of civil society or human rights activists as 'illegal' and that the Taliban were therefore 'instructed to seriously find and pursue them and arrest them as soon as possible to stop their false and anti-religious activities'. Anyone violating or resisting this warning, would be 'dealt with seriously in order to be a lesson for others'.¹⁶⁷⁶ In March 2022, activists in Helmand declared to Human Rights Watch that the Taliban had increased their surveillance of 'individuals and groups they accuse of being "opposed to the Islamic Emirate"', with threats to retaliate against activists and former government officials in response to recent abductions and killings of Taliban commanders in the province.

Several human rights activists declared to media sources to have been forced to live in hiding or to move between places out of fear of reprisals from the Taliban.¹⁶⁷⁸ As reported by the UNSG, civil society actors and human rights defenders have halted their activities in most provinces, out of fear of repercussions from the Taliban.¹⁶⁷⁹ Although opportunities to leave the country were scarce and challenging,¹⁶⁸⁰ a number of human rights defenders fled abroad.¹⁶⁸¹ In March 2022, the Dublin-based NGO Frontline Defenders declared to VOA that it helped more than 1 000 human rights defenders and their immediate family members evacuate from Afghanistan in 2021. According to the NGO's head of communications, 2 000 more human rights activists were still waiting to be taken out of the country.

Also in March 2022, Human Rights Watch reported on the Taliban controlling systems containing sensitive biometric data left behind by Western donor governments and organisations when they evacuated after the takeover. Afghan citizen's personal and biometric data (including iris scans, fingerprints, photographs, occupation information, home addresses, and names of relatives) that were stored in these digital identity and payroll systems, could be used by the Taliban to target dissidents. As suggested by Human Rights Watch's research, the Taliban have possibly already used these data in some cases. A Taliban commander cited by Human Rights Watch, declared that his unit was using US-made scanners 'to tap into Interior Ministry and other national biometric systems to gather data, including on journalists and so-called human rights people'.

At the end of January 2022, a closed-door meeting was held in the Norwegian capital Oslo in which several Afghan women's rights defenders engaged with officials from the de facto authorities. During the meeting, the representatives of Afghan women's rights called for the reopening of all girl's schools, women's right to access employment, women's inclusion in the government, the right to enjoy freedom of speech, the release of all women protesters that were allegedly detained by the Taliban, the formation of an independent council by the UN to monitor human rights in Afghanistan and the Taliban authorities' commitment to the constitution.¹⁶⁸⁴ At the end of March 2022, a two-day Afghan civil society consultative gathering was held in Kabul, the first meeting of this kind since the Taliban takeover. The meeting was reportedly attended by more than 280 representatives of Afghan civil society (including Islamic scholars, tribal elders, families of war victims and dozens of civil society activists), discussing human rights issues such as access to education and employment for women and calling for trust-building between the de facto authorities and civil society. As reported by TOLONews, the gathering was welcomed by the Taliban's Ministry of Information and Culture, calling for 'cooperation of the participants with the government to find a solution to the Afghan crisis'.

Amnesty International reported that most detentions of human rights defenders and activists were carried out by the Taliban GDI, with male activists mostly arrested from public spaces and female activists often arrested during home raids. Amnesty International indicated these arrests and detentions as arbitrary, since the detainees were not charged or brought before a de facto court and were denied access to legal support in most cases. As stated by Amnesty International 'the ongoing arbitrary arrests and detention, cases of enforced disappearances of particularly women protesters, and lack of clear accountability within the Taliban rank and file have created an intimidating environment for the victims' families and others to openly report violations and advocate for redress and change'. Sources declared to Amnesty that relatives of detainees have been discouraged from publicly sharing information or talking to the media and that victims and their families have been reluctant to talk due to fear of reprisals. Detainees were reportedly allowed to inform their families they were in Taliban custody and that they might be released after investigation, but they had to instruct their relatives to avoid engaging with the media.

On 18 September 2021, the AIHRC issued a statement declaring it had not been able to operate since 15 August 2021, with its premises (offices across the country and the headquarters in Kabul) occupied, its assets (such as cars and computers) used by Taliban forces and its staff unable to fulfil their duties.¹⁶⁸⁷ AIHRC's nine commissioners, including its then chairwoman Shaharзад Akbar, left the country, fearing retribution from the Taliban.¹⁶⁸⁸ However, Akbar has continued to advocate for the situation of human rights in Afghanistan from exile.¹⁶⁸⁹ According to an anonymous source interviewed by the Dutch Ministry of Foreign Affairs in November 2021, several of the former employees of the AIHRC left Afghanistan. This source was aware of three violent incidents directed against AIHRC employees after 15 August 2021, two of which involved drivers being beaten by Taliban soldiers.¹⁶⁹⁰ At the end of December 2021, the office of the

de facto cabinet announced the decision to retain AIHRC but with the intention to modify its name.¹⁶⁹¹ In March 2022, OHCHR stated that the Taliban authorities had not yet issued a 'specific policy concerning the future status or mandate of the AIHRC'.¹⁶⁹² As reported by VOA in the same month, no new commissioners had been appointed to the organisation and its 400 employees had not been instructed to resume their work.¹⁶⁹³ In May 2022, the Taliban dissolved five departments of the former government, including the AIHRC, as they were not considered 'necessary' and were not included in the new annual national budget.

As stated by human rights defenders cited by the OHCHR, it has become difficult for human rights NGOs to operate in most provinces. Out of fear of repercussions and because of restrictions imposed by the Taliban, many organisations have been merely focussing their activities on the humanitarian situation. A lack of financial resources was also indicated as an important challenge hindering civil society organisations' operations.¹⁶⁹⁵ Several sources reported on NGOs and civil society groups' offices being raided and searched by the Taliban, having their accounts frozen, their material confiscated and their staff interrogated on personal details of directors and senior staff members.¹⁶⁹⁶ According to Human rights Watch's Patricia Gossman, it was not clear if the Taliban actually obtained that kind of information and if they had made use of it. As further indicated by Gossman, human rights groups and organisations have not been able to carry out as much documentation and data collection since the Taliban takeover. When still active, they have been working remotely or resorted to hidden and very careful ways to organise their activities.¹⁶⁹⁷ For more information on women's freedom of expression and assembly and women's civil society organisations, see section 5.2.4. Freedom of expression and assembly."¹ (eigen markering)

Uit bovenstaande informatie, die verwerende partij over het hoofd zag of doelbewust negeerde, blijkt dat het risico voor mensenrechtenactivisten veel ruimer is dan verwerende partij poneert.

Louter omdat verzoeker als mensenrechtenactivist niet binnen het profiel valt van iemand die bewijzen verzamelt van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen, kan men onmogelijk concluderen dat hij geen risico cfr. artikel 3 EVRM loopt in Afghanistan.

1.2. Ten tweede zag verwerende partij de informatie uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 over het hoofd wat betreft het risico dat mensenrechtenactivisten lopen.

Verwerende partij verwijst nochtans expliciet in de bestreden beslissing naar deze bron.

Waar een EUAA COI rapport (zoals het rapport 'Targeting of individuals') een overzicht bevat met de relevante landeninformatie, bevat een EUAA Country Guidance rapport de analyse van deze landeninformatie: welke conclusie kan men trekken uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade?

De risicoanalyse van EUAA van alle beschikbare landeninformatie (en dus niet de extreem beperkte selectie van verwerende partij) wat betreft mensenrechtenverdedigers en mensenrechtenactivisten, valt terug te vinden onder de titel '3.7 Human rights defenders, activists and others perceived as critical of the Taliban' in de EUAA Country Guidance van januari 2023.

Uit deze analyse van EUAA blijkt zeer duidelijk dat het risico niet beperkt is tot de paar profielen waar verwerende partij naar verwijst, maar geldt voor alle mensenrechtenactivisten en mensenrechtenverdedigers.

EUAA concludeert op basis van de beschikbare landeninformatie dat vervolging van mensenrechtenactivisten zeer waarschijnlijk is:

"Risk analysis

Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. killing, abduction, arbitrary arrest and detention, beatings, torture).

For human rights defenders and activists, well-founded fear of persecution would in general be substantiated.

For others who may be perceived as critical of the Taliban (e.g. due to statements or content shared on social media), the individual assessment should take into account the visibility of the applicant, the sensitivity of the topic of criticism and the extent of its public nature. Other risk-impacting circumstances, such as gender and ethnicity, may also be relevant to the assessment. Family members of individuals under this profile may also have a well-founded fear of persecution.

Family members of female activists may particularly be at risk.

Nexus to a reason for persecution

Available information indicates that persecution of this profile is highly likely to be for reasons of (imputed) political opinion and/or religion."

Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door deze informatie over het hoofd te zien.

1.3. Ten derde, en ondergeschikt, maakt verwerende partij een denkfout en interpreteert ze de landeninformatie waarnaar ze verwijst in de bestreden beslissing op een verkeerde wijze.

Verwerende partij stelt dat 'de mensenrechtenverdedigers die het meeste risico lopen degene [zijn] die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen.'

Hieruit kan men, zoals verwerende partij doet, echter onmogelijk concluderen dat andere profielen geen risico lopen. Het is niet omdat een bepaalde groep het meeste risico loopt, dat een ander profiel niet evenzeer een ernstig risico loopt in de zin van artikel 3 EVRM.

Daarbij komt dan nog dat EUAA in het COI rapport 'Targeting of individuals' de oorspronkelijke bron van deze informatie, namelijk de UN Special Rapporteur on Human Rights Defenders, misleidend quote.

In voetnoot 1670 van het EUAA COI rapport 'Targeting of individuals' wordt verwezen naar de oorspronkelijke bron. Deze informatie klinkt enigszins anders:

"Among those most at risk are defenders documenting alleged war crimes, women defenders, in particular criminal lawyers, cultural rights defenders, especially those working in banned sectors such as music, and defenders from minority groups"

De UN Special Rapporteur on Human Rights Defenders spreekt dus zelf over 'among those most at risk', waaruit blijkt dat de opsomming van profielen niet exhaustief is. Tot degenen die het meeste risico lopen, behoren verdedigers die vermeende oorlogsmisdaden documenteren, vrouwelijke verdedigers, in het bijzonder strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten, vooral degenen die werkzaam zijn in verboden sectoren zoals muziek, en verdedigers van minderheidsgroepen. Louter uit het feit dat iemand niet tot deze profielen behoort, kan men onmogelijk een gebrek aan risico concluderen, zoals verwerende partij verkeerdelijk doet.

In de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt deze oorspronkelijke bron wél correct weergegeven. Verwerende partij verwijst expliciet naar dit rapport in de bestreden beslissing, maar zag dit over het hoofd:

"According to the UN Special Rapporteur on Human Rights Defenders, among those 'most at risk' were human rights defenders documenting alleged war crimes, female criminal lawyers, cultural rights defenders, and defenders from minority groups [Targeting 2022, 8.1, p. 163]."

Uit een niet-exhaustieve lijst met risicoprofielen, kan men onmogelijk concluderen dat iemand met een ander profiel, geen risico loopt. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk.

1.4. Waar verwerende partij tot slot nog stelt dat 'volgens beschikbare informatie werknemers van vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd worden', en hierbij verwijst naar EUAA, kan verzoeker kort zijn.

In eerste instantie valt verzoeker niet onder deze categorie. Als mensenrechtenactivist is hij geen werknemer van een vzw's, internationale organisatie of een journalist. Dit motief is dan ook niet pertinent of relevant.

Om het risico voor verzoeker in te schatten, moet men kijken naar het risico dat mensenrechtenverdedigers lopen (zie supra punt 2.3).

In de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt het risico voor mensenrechtenactivisten besproken onder punt 3.7. Het risico voor werknemers van een vzw's, internationale organisaties of journalisten wordt besproken in respectievelijk punt 3.8 en punt 3.10 van dit rapport.

Door zich te beroepen op informatie die betrekking heeft op een andere categorie dan verzoeker om het risico in Afghanistan in te schatten, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk.

Ten tweede, en ten overvloede, vind deze stelling van verwerende partij wederom geen steun in de rapporten van EUAA. Uit punt 3.8 en 3.10 van de EUAA Country Guidance van januari 2023 blijkt een heel ander, genuanceerder beeld van het risico. Dit is illustratief voor de onzorgvuldige werkwijze van verzoeker.

Als verzoekende partij omstandigheden aanvoert die aantonen dat hun directe veiligheid in Afghanistan in het gevaar is, conform wat de Belgische ambassade naar voor schuift als belangrijk voor aanvragen humanitaire visa, en verwerende partij hierover ook motiveert in de bestreden beslissing, dan mag verzoekende partij daar een uitgebreide én zorgvuldige beoordeling van verwachten door verwerende partij.

Verwerende partij schendt hier de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2. Verzoeker voerde naast het risico dat volgt uit het feit dat hij een mensenrechtenverdediger is in Afghanistan, ook aan bij zijn aanvraag voor een humanitair visum dat hij Hazara is en hierdoor ernstig gevaar loopt:

"Also, we are in the religious minority in the Taliban regime. We are Shia (Syed Hazara). The Shia people were repeatedly attacked and beheaded in mosques, schools, and clubs by this terrorist group. My brother S. Z. was martyred on 10/10/2005 near our house. After the fall of the Afghan government in the hands of the Taliban, all our close relatives fled from Afghanistan. They were arrested or killed. I don't know which country they are currently in." (zie brief verzoeker in administratief dossier)

Daarbij komt dan nog dat ook uit de EUAA rapporten die verwerende partij zelf aanhaalt, dit risico voor hazara zeer duidelijk blijkt.

1) https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf

"In 2021, it was reported that Hazaras continued to face violations in the form of extortion of money through illegal taxation, forced recruitment and forced labour, physical abuse, and detention [Targeting 2022, 6.4.2, p. 133]. Forced evictions of Hazaras also reportedly took place. In some cases, these evictions have been ordered by Taliban local leaders while in other cases Hazara residents were reportedly evicted by Kuchi nomads or by 'the Taliban and associated militias'"

"There is also prejudice and negative attitude against Hazaras on the part of the Taliban fighters, due the Hazara community's engagement in the former government and because they were perceived as more supportive of the West than other groups in Afghanistan [Country Focus 2022, 2.4, p. 43]. In May 2022, it was stated that people in the Hazara dominated provinces of Bamyán and Daykundi were harassed and arrested due to accusations of having worked for the former government [Targeting 2022, 6.4.2, p. 134]. There is also the perception within conservative parts of the Afghan society that the Hazara minority has embraced a culture not in line with the Taliban's definition of Islam. There was an 'anti-Hazara' language among the general population even before the takeover [Country Focus 2022, 2.4, p. 43]. In September 2022, the UN Special Rapporteur noted reports of an increase in 'inflammatory speech' against Hazaras, both online and in some mosques, including calls for Hazaras to be killed [COI Update 2022, 3, p. 9]."

"Over recent years attacks by insurgent groups have mainly been attributed to ISKP. Their intention to target Shias from 'Baghdad to Khorasan' has been stated in Telegram channels run by the Islamic State. ISKP consider Shia Muslims to be apostates and, hence, a legitimate target for killing [Targeting 2022, 6.4.5, pp. 143-144]. In September 2022, the UN Special Rapporteur stated that the recent years' attacks on Hazaras and non-Muslim Afghans, often claimed by ISKP, appeared to be 'systematic in nature and reflect elements of an organisational policy, thus bearing hallmarks of international crimes including crimes against humanity' [COI Update 2022, 3, p. 9]."

"Human Rights Watch stated that ISKP had carried out 13 attacks against Hazaras since the Taliban takeover, and that the group could be linked to 3 additional attacks, resulting in the death of at least 700 people [COI Update 2022, 3, p. 9]. As a majority of the Shia Muslims in Afghanistan belong to the Hazara ethnic group, the Hazaras have been the main victims of sectarian targeting against Shias."

"After the Taliban takeover in August 2021 ISKP shifted its focus to undermining the Taliban's legitimacy. Since then, it has reportedly targeted Taliban security convoys, checkpoints and personnel while assassinating civilians of various profiles. It also continued to conduct large-scale attacks, in particular

targeting Shia Hazara. During the period August 2021 – May 2022 ISKP conducted several large high-profile attacks, including an attack on Kabul's Hamid Karzai International Airport and attacks on Shia mosques in the cities of Kunduz and Kandahar, a military hospital in Kabul, a Shia Mosque in Mazar-e Sharif and a series of bombings in Mazar-e Sharif and Kabul.”

2)https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf “

Attacks on the Hazara Shia community continued to occur in western Kabul City after the Taliban takeover. According to a January 2022 article by AAN, the Hazara Shia community in western Kabul City, while being ‘persistently targeted elsewhere in Afghanistan’, fell victim to ‘some of the city’s deadliest attacks’, since 2016. As reported by AAN, the Taliban takeover was followed by a ‘short-lived respite from attacks’ of more than a month before ‘a new cycle of assassinations and bombings’ began. With reference to several online media reports and Twitter entries, the article goes on to list six attacks that occurred in western Kabul between September and December 2021, some of which took place in the Dasht-e Barchi neighbourhood, which is predominantly inhabited by Hazaras.⁶⁸⁴ On 10 December 2021, two⁶⁸⁵ to three blasts targeting the Dasht-e Barchi neighbourhood occurred. Reportedly, ISKP claimed responsibility for the attacks.⁶⁸⁶ ACLED has recorded two fatalities⁶⁸⁷ while UCDP has recorded six civilian deaths.⁶⁸⁸ An Al Jazeera article referring to official Taliban sources reported that a minimum of two people were killed and four others were injured in these attacks.⁶⁸⁹ Furthermore, on 19 April 2022, a series of bomb blasts took place in the Abdul Rahim Shaheed High School and close to the Mumtaz Education centre in the Dasht-e Barchi neighbourhood.⁶⁹⁰ According to a BBC News article citing officials, the blasts killed six people and wounded more than 20.⁶⁹¹ UCDP recorded 30 civilian deaths.⁶⁹² A Kabul police spokesman reportedly stated that the blasts were caused by IEDs.⁶⁹³ According to AAN, the ‘attacks in wider west Kabul, including Dasht-e Barchi, mainly targeted civilian passenger vehicles, particularly the Toyota Town-Ace minivans favoured by young, educated and professional Hazaras’. AAN listed three attacks outside of western Kabul between October and December 2021, mainly targeting the Taliban, but also resulting in civilian casualties.⁶⁹⁴”

3)https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

“According to an anonymous source with presence in Afghanistan, the main perpetrators of atrocities against Shia Hazaras have been ISKP.¹³³⁷ Human Rights Watch’s Patricia Gossman stated in an interview held in May 2022 that one of the main concerns for the Hazara community are violent attacks by ISKP, and the fact that the Taliban are unlikely to protect them.¹³³⁸”

“Experts within the international community have raised concerns about the situation of the Hazara community following the Taliban takeover. In a letter dated 26 May 2022 to the President of the UN Security Council, the chair of the Security Council Committee, established pursuant to resolution 1988/1344, expressed concerns with regard to the Shia Hazara community: ‘The Taliban might not expend effort preventing attacks that do not target them, particularly if they advance Taliban interests. Attacks on Shia Hazara do not offend the Taliban and may be exploited by them as proof they are needed for counter-terrorism and that they, in turn, need international assistance for this.’¹³⁴⁵ In a statement in January 2022, a large group of experts appointed by the UN Human Rights Council criticised the Taliban for their treatment of women and minorities. The experts expressed concern over ‘the reports of extrajudicial killings and forced displacement of ethnic and religious minorities, such as the Hazara, which would suggest deliberate efforts to target, ban, and even eliminate them from the country’. Furthermore, they stated that the far-reaching discrimination of women was exacerbated in cases of women from ethnic minorities, such as the Hazara.¹³⁴⁶”

“Forced evictions of minority groups, including Hazaras, reportedly took place after the Taliban takeover in August 2021, and were apparently facilitated or tolerated by the de facto authorities.¹³⁶⁴ The evictions took place in several locations in September and October 2021, affecting Hazara communities in Helmand, Balkh, Daykundi, and Uruzgan provinces.¹³⁶⁵”

“According to Gossman, the violence against Shia Hazaras had already been rising for some time before the Taliban takeover, and ‘it has certainly not been quelled by the takeover.’”

“Analyst Ali Yawar Adili described in an article that there have been two patterns of attacks targeting Shia Hazaras after the Taliban takeover.¹³⁸² The first pattern was attacks mainly targeting civilian passenger vehicles, particularly public transport minivans favoured by ‘young, educated and professional Hazaras’ such as government employees, journalists, and NGO staff.¹³⁸³ Furthermore, Adili mentioned that ‘Hazaras have been stopped and singled out when travelling on the highways’. The second pattern was large-scale complex attacks, which have targeted Shia mosques, and hospitals and schools in Hazara dominated areas. These

large-scale attacks targeting Hazaras have mainly taken place in the cities of Kabul, Herat, Mazar-e Sharif, Kandahar, and Kunduz.¹³⁸⁴ Representative of an anonymous organisation with presence in Afghanistan noted that the large-scale attacks took place in crowded places causing significant civilian harm and targeting minorities.¹³⁸

“Representative of an anonymous organisation with presence in Afghanistan stated that, while the mass casualty attacks against Hazaras were not, in their knowledge, committed by the Taliban but by ISKP, the Taliban’s ability to prevent these attacks happening could be questioned.”

“Several attacks targeting Shia Hazaras took place during the reporting period.¹³⁹¹ On 10 December 2021, a series of explosions targeting passenger vehicles was reported in west Kabul.”

“Various sources also stated that the attacks against Shia Hazaras were challenging the Taliban’s narrative to provide security to all Afghans, why they might have wanted to tone down or even conceal the nature of these attacks.¹⁴¹⁴ Gossman stated that ISKP posed a very significant threat to the Taliban’s ability to uphold control, and referred to the Taliban constantly saying that they had defeated ISKP, ‘but the more they say it, the more obvious it is they have not.’¹⁴¹⁵ The Taliban have also restricted journalists’ access to sites of attacks and instructed hospitals not to reveal the numbers of casualties.¹⁴¹⁶ Ali Yawar Adili also stated that the Hazara community has called for investigations of these attacks, but there has been no one to investigate them.¹⁴¹⁷”

Verzoekende partij begrijpt niet waarom verwerende partij hier geen aandacht aan schenkt, geen rekening mee houdt of motieven over opneemt, terwijl het vervolgen van Hazara als groep in Afghanistan toch alleszins een zeer precaire humanitaire omstandigheid uitmaakt die de afgifte van een humanitair visum kan rechtvaardigen.

Verwerende partij hield ten onrechte geen rekening met deze informatie, en ging hier onzorgvuldig te werk.

3. Verzoeker vermeldde ook zijn hogere rechtenstudies en voormalige job als volksvertegenwoordiger van 2015 tot 2019 voor hij mensenrechtenactivist werd in 2019, zeer belangrijk elementen dat ook hier door verwerende partij volledig wordt genegeerd.

Verwerende partij ziet opnieuw de informatie uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 over het hoofd, ondanks het feit dat hiernaar expliciet in de bestreden beslissing werd verwezen.

Onder de titel 3.2. ‘Public officials and servants of the former Government’ stelt EUAA dat voormalige leden van de voormalige veiligheidsdiensten een bijzonder risico lopen kan gelden:

“This profile refers to individuals affiliated with the previous government, such as civil servants and members of the judiciary.”

“Individuals under this profile were also seen as a legitimate target by other insurgent groups, for example the ISKP and foreign armed groups [Security 2020, 1.2.2, p. 30; Antigovernment elements, 3.5, p. 34; 3.6.3, p. 35; 4.3, pp. 38-39].”

“Incidents of summary executions, torture and detentions of persons affiliated with the former government have been reported in various parts of the country [Targeting 2022, 2.1, pp. 58-60; 3.2, pp. 76-77; 4, pp. 78-80]. New York Times documented 490 cases in which former government officials and members of ANDSF were killed or disappeared in the first semester of Taliban rule [Targeting 2022, 2.1, pp. 57-58; 4.1, 4.3]. UNAMA reported on 160 extrajudicial killings, 178 arbitrary arrests, 23 incommunicado detentions and 56 instances of torture and illtreatment of former ANDSF and government officials in the period 15 August 2021 – 15 June 2022. All these instances were carried out by the de facto authorities and occurred in almost all parts of Afghanistan. According to UNAMA, individuals on ‘differing level of affiliation to the former government’ fell victim to such acts, ‘from senior officials to drivers, bodyguards and relatives’ [Targeting 2022, 2.1, p. 57; 4.1, p. 80].”

Available information indicates that persecution of this profile is highly likely to be for reasons of (imputed) political opinion.

Onder de titel “Individuals perceived as ‘Westernised’”, wordt in hetzelfde rapport het volgende nog vermeld over intellectuelen:

“Although Taliban officials repeatedly called on Afghans to return to Afghanistan, their views on persons leaving Afghanistan for Western countries remain ambiguous. On the one hand, the Taliban said that people flee due to poverty and that it has nothing to do with any fear of the Taliban, adding they were attracted by

the economically better life in West. The other narrative was about the elites that left, they were not seen as 'Afghans', but as corrupt 'puppets' of the 'occupation', who lacked 'roots' in Afghanistan. This narrative could also include, for example, activists, media workers and intellectuals, and not only former government officials. According to the source that described this, these narratives also existed among the general population, as there was an anger towards the previous government and elites due to corruption and failures [Targeting 2022, 1.5, p. 50]."

Deze aangevoerde risico voor verzoekers werden niet onderzocht en de motivering hieromtrent is onbestaand.

- 4. Verwerende partij kan er ook niet mee volstaan elk relevant risico-aspect afzonderlijk te onderzoeken, maar dient, om de ernst en impact van de aangevoerde humanitaire elementen van het dossier zorgvuldig te kunnen inschatten, deze elementen cumulatief, of in relatie tot elkaar te onderzoeken, i.e. in casu het risicoprofiel van verzoekers omwille van het mensenrechtenactivisme, zijn etnische afkomst als Hazara, zijn hogere rechtenstudies. en zijn voormalige job als volksvertegenwoordiger.*

Door geen rekening te houden met het cumulatieve risicoprofiel van verzoekers, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk.

- 5. Verwerende partij verbaast met het statement dat "uit een grondige analyse van de situatie van de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan [sic] blijkt dat het aantal politiemishandelingen gedurende de periode tussen 2017 en 2020 te dalen". Daarbij verwijzen ze naar een COI rapport uit mei 2022.*

Verwerende partij bevestigt dus het probleem van geweld van de Pakistaanse politie maar beweert tegelijkertijd dat 'Pakistan beschouwd kan worden als een veilig land (art 3 EVRM)' voor verzoeker.

Verwerende partij spreekt zichzelf verder tegen door te wijzen op het feit dat "mocht men ooit geconfronteerd worden met politiegeweld, dan kan men altijd juridische ondersteuning krijgen van ngo's en kan men bijvoorbeeld een hulplijn bellen. Ook in heel Pakistan bieden gekwalificeerde teams van advocaten en adviseurs 24/7 gratis juridische bijstand bij problemen met de Pakistaanse politie." Hoe juridisch advies en een hulplijn verzoekers kunnen beschermen tegen politiegeweld is onduidelijk. Dit zijn maatregelen die genomen worden nadat geweld reeds heeft plaats gevonden.

Verder verwijst verwerende partij naar de opleidingen dat het politiegeweld heeft doen dalen. Het is echter onbegrijpelijk hoe een daling tijdens een periode tussen 2017 en 2020 vandaag nog relevant kan zijn. De overname van de Taliban in augustus 2021 en de grote stroom van Afghaanse vluchtelingen naar Pakistan sindsdien, laat verwerende partij volledig links liggen.

Verwerende partij motiveert niet op welke basis ze tot de conclusie komt dat Pakistan beschouwd kan worden als een veilig land voor verzoeker.

De informatie uit het administratief dossier schetst nochtans een ander beeld.

Zo blijkt om te beginnen uit verzoekers brief (zie administratief dossier) dat verzoeker slechts een visum van korte duur heeft voor Pakistan, namelijk een 'short term' visa.

Verzoeker beschikt helemaal niet over een geldig en duurzaam verblijfsrecht in Pakistan, en riskeren deportatie naar Afghanistan.

Daarnaast blijkt ook uit de EUAA rapporten waarnaar verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet verwijst, dat Pakistan geenszins een veilig derde land is voor verzoekers.

In 2021 alleen al werden bijna 800 000 Afghanen gedwongen teruggebracht vanuit Iran en Pakistan. Deze grootschalige deportaties vanuit Pakistan naar Afghanistan, tonen onomwonden aan dat verzoekers in Pakistan niet veilig zijn:

"3.3.2. Displacement and return

(b) Movements abroad and returnees

[..]

IOM noted that 2021 was a record year for forced returns, with close to 800 000 Afghans being forcibly returned from neighbouring Iran and Pakistan."

En

"IOM noted that 2021 was a record year for forced returns, with close to 800 000 Afghans being forcibly returned from neighbouring Iran and Pakistan."

Dit laatste rapport, de EUAA Country Guidance van januari 2023, waarvan verwerende partij ook op de hoogte is, verwijst naar een ander EUAA rapport, waar meer uitgebreid wordt ingegaan op de situatie van Afghanen in Pakistan.

Uit dit EUAA COI rapport 'Pakistan Situation of Afghan refugees' van mei 2022 blijkt dat Pakistan absoluut geen veilig land is voor Afghanen zoals verzoekers.

Uit rapporten van EUAA blijkt hoe precair het verblijf van Afghanen in Pakistan sinds augustus 2021 is, hoe moeilijk tot onmogelijk het is om toegang te krijgen tot bescherming, de mogelijkheid te werken, en hoe veel risico ze lopen om uitgewezen te worden en overgeleverd aan de Taliban:

"A report by the Danish Refugee Council stated in September 2018 that the Government of Pakistan distinguishes between refugees 82 [with a recognised status, meaning the Proof of Registration (PoR) cardholders or RIC holders] and those without this status. 83 This differentiation is relevant to the protection, the rights and assistance that Afghan refugees receive and are entitled to, 84 even though officially no rights other than protection from refoulement are attached to the status of being a PoR cardholder 85. (For more detailed information regarding this subject, please see section 2.1.1 PoR cardholders.)"

"Regarding the legal situation of Afghans arriving in Pakistan after August 2021, refugee rights advocates reported in November 2021 that the lack of policies for new arrivals made it difficult for aid organisations to assist them. As a result, many new arriving Afghans had to rely on informal networks and try to keep a low profile for fear of being stopped by Pakistani authorities." (Ibid. pg 22).

"In 2021, sources indicated that police harassment of Afghan refugees remained an issue. 239 An August 2021 study by Mielke and her co-authors, based on 62 semi-structured qualitative interviews and quantitative data from 299 surveyed participants obtained between December 2019 and March 2021, stated that police harassment of Afghans in Pakistan appeared to be pervasive and included extortion, corruption, and violence. In addition, study participants reported experiencing unannounced home and business searches, verbal abuse, and the prevalent notion that 'the police or security authorities can penetrate your space anytime'." (Ibid. pg 40)

De suggestie van verwerende partij is dan ook zonder grond. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk en schond de motiveringsplicht door tegen de informatie in het administratief dossier in te poneren dat Pakistan kan beschouwd worden als een veilig land.

6. Verwerende partij stelt dat 'het dossier geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) bevat, en/of van regelmatige contacten met iemand uit België.'

Verwerende partij ziet hierbij echter de garantstelling op het vlak van opvang, begeleiding, huisvesting en medische zorgen door ADA (Association for Development and Aid), een Belgische ngo, over het hoofd.

Deze garantstelling is wel degelijk een vorm van materiële en financiële steun.

Verwerende partij meent dat het onduidelijk is waarom deze organisatie als garantsteller optreedt voor verzoekers, en dat de band tussen verzoekers en deze organisatie niet duidelijk is.

Dit doet echter geen enkele afbreuk aan het feit dat een Belgische ngo zich effectief garant heeft gesteld voor verzoekers op het vlak van opvang, begeleiding, huisvesting en medische zorgen. Verwerende partij kan bijgevolg niet poneren dat er geen enkel bewijs van enige steun uit België in het dossier zit.

De argumentatie omtrent de onduidelijke redenen voor de garantstelling van deze Belgische ngo ADA, en de band tussen verzoekers en deze ngo die niet vermeld zou zijn, is daarenboven ook gebrekkig, en gaat in tegen de stukken in het dossier.

Zo meent verwerende partij verkeerdelijk dat de band tussen de Association for Development and Aid, die wordt geleid door dhr. Eytullah Rasooli, en verzoeker niet wordt vermeld.

Uit de garantstelling blijkt echter deze band heel expliciet: "Deze organisatie is erkend in België en werkt samen met Belgian Independent Global Human Rights Organisation (BIGHRO)." (zie administratief dossier). BIGHRO, de organisatie waar verzoeker lid van is, werkt samen met ADA, de ngo die zich garant heeft

gesteld. Verwerende partij stelt dan ook ten onrechte dat de band tussen verzoeker en deze ngo niet wordt vermeld.

Mocht verzoeker vragen hebben omtrent de band tussen verzoeker en dhr. Enayatullah Rasooli, dan blijkt deze ook expliciet uit het dossier: dhr. Rasooli is zowel de voorzitter van ADA als BIGHRO (en ondertekende de garantstelling ook op deze wijze).

Waar verwerende partij nog meent dat het onduidelijk is waarom ADA als garantsteller optreedt (hoewel in de garantstelling uitdrukkelijk de samenwerking met verzoekers organisatie wordt vermeldt, en dus dit punt grond mist), en poneert dat het 'opmerkelijk' is dat ADA een Belgische ngo is die zich richt op het helpen van vrouwen en kinderen in derdewereldlanden, vergeet verwerende partij dat verzoekster een vrouw is in nood, afkomstig uit een derdewereldland.

Verwerende partij negeert de stukken in het dossier, en gaat hier voorbarig en onzorgvuldig te werk.

Door dit erg gebrekkige onderzoek en inadequate motivering meent verzoekende partij dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 EVRM schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht. Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

In deze bepalingen wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verwerende partij stelt in haar beslissing dan ook correct dat het bestuur ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen, of nog enkel op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag en voor zover er sprake is van *“bijzondere humanitaire elementen”*.

In casu heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft kunnen overtuigen dat in haar situatie bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van het gevraagde visum rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat geen administratief dossier werd neergelegd.

Artikel 39/59, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.”

De verzoekende partij verklaart dat zij naast het risico dat volgt uit het feit dat zij een mensenrechtenverdediger is in Afghanistan, ook aanvoerde dat zij Hazara is en hierdoor ernstig gevaar loopt. De verzoekende partij verwijst naar haar brief die zich in het administratief dossier zou bevinden. Daarbij komt volgens de verzoekende partij dan nog dat ook uit de EUAA rapporten die de verwerende partij zelf aanhaalt, dit risico voor Hazara zeer duidelijk blijkt. De verzoekende partij begrijpt niet waarom de verwerende partij hier geen aandacht aan schenkt, geen rekening mee houdt of motieven over opneemt, terwijl het vervolgen van Hazara als groep in Afghanistan toch alleszins een zeer precaire humanitaire omstandigheid uitmaakt die de afgifte van een humanitair visum kan rechtvaardigen. De verwerende partij hield volgens de verzoekende partij ten onrechte geen rekening met deze informatie, en ging hier onzorgvuldig te werk. De verzoekende partij stelt ook dat zij haar hogere rechtenstudies en voormalige job als volksvertegenwoordiger van 2015 tot 2019 aanhaalde.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen zelf dat de verzoekende partij een aanvraag indiende tot het bekomen van een humanitair visum omdat zij beweert problemen te hebben met de taliban omwille van haar etniciteit (zij zou deel uitmaken van de minderheid Hazara), alsook omdat zij werkzaam was als vrijwilliger (mensenrechtenactivist) voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO).

Uit de uiteenzetting van de verwerende partij in de nota met opmerkingen blijkt dan ook dat zij toegeeft dat de verzoekende partij aanvoerde dat zij problemen zou hebben met de taliban omwille van haar etniciteit, aangezien zij Hazara is. Zoals de verzoekende partij terecht stelt is daarover in de bestreden beslissing echter geen enkele motivering terug te vinden. De verwerende partij verwijst zelf in de nota met opmerkingen naar een brief van de verzoekende partij die zij heeft neergelegd, maar aangezien er geen administratief dossier beschikbaar is, kan de Raad dit stuk niet raadplegen, hoewel het lijkt te gaan om de brief waarnaar de verzoekende partij zelf verwijst en waarvan zij stelt dat zij het gevaar dat zij als Hazara loopt in concreto zou uiteengezet hebben. Ook over het feit dat de verzoekende partij hogere rechtenstudies zou gevolgd hebben en volksvertegenwoordiger zou geweest zijn van 2015 tot 2019 is in de bestreden beslissing bovendien geen enkel motief terug te vinden. Wat deze laatste elementen betreft kan de Raad echter niet in concreto nagaan of de verzoekende partij dit effectief ook heeft aangevoerd, aangezien het administratief dossier ontbreekt. Maar in het licht van artikel 39/59, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en het feit dat

de verwerende partij deze elementen niet ontkent in de nota met opmerkingen, worden deze feiten in casu als bewezen geacht.

Hieruit blijkt dan ook dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing over essentiële elementen die zij zou hebben aangevoerd in haar aanvraag, op geen enkele concrete wijze heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt een schending van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook aannemelijk.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2023 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU